

5 mei

1,2,3... Merels fluiten hun namiddagcantate balancerend op het topje van een boom. Een kat loert naar dit begeerlijke hapje. Onweer dreigt. Buiten schallen kinderstemmen door de straat. Waren ze net nog leuk samen bezig, nu lijkt het alsof er strijd is ontstaan tussen de jongens en de meisjes. Er vallen harde woorden en iemand huilt.

4,5,6... Wanneer zal ik me ermee gaan bemoeien? Ze moeten het eigenlijk zelf oplossen, 'streetwise' worden. Maar is het soms niet nodig om ze een beetje de goede richting op te sturen? de vader van een vriendinnetje telde vroeger altijd tot tien als hij boos was. Hoe dichterbij de tien hoe gevaarlijker het werd. De vriendin wist het vaak te rekken tot negen en een half. Nu ik moeder ben weet ik dat hij met het tellen ook zijn eigen woede probeerde te temmen. Het voorkwam een uitbarsting die door het wachten van enkele seconden minder heftig werd.

Als landen meer tot tien zouden tellen dan ontstonden er misschien minder conflicten en minder oorlogen. Ruzies blijven er altijd. Het is juist de kunst om ze uit te praten. Bovendien is het goed om ons er aan te blijven herinneren wat de consequenties zijn van boze uitbarstingen en zinloos geweld.

21 jaar na de tweede wereldoorlog werd ik geboren. Toen ik me bewust werd van de wat er tussen 1940 en 1945 gebeurd was, zat ik op de lagere school. Pas op de middelbare school leerden we de details. Al die tijd leek het me heel lang geleden, die oorlog. Totdat ik me realiseerde dat er nog steeds oorlogen werden gevoerd.

Ik heb de aandacht van de ruziënde kinderen in de straat en vraag of ze weten wat er op 5 mei gevierd wordt. 'Bevrijdingsdag,' zegt de eerste. Ja, maar van wat, vraag ik verder. 'Van de oorlog,' roept een ander. 'De oorlog van Anne Frank,' vult een derde aan. Dan rennen ze weer verder. 'Aanvallen!' hoor ik roepen.

De vrede was van korte duur. 7,8,9...

Annette Verspoor

Gepubliceerd in: De Stad Amersfoort, 2006

